

ježto by k vyloučení jeho osobního závazku stačilo, kdyby přesto s vědomím žalobkyně směnku jen za společenstvo byl podepsal.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 27. ledna 1925, č. j. R v I 106/25-1.

Dr. Š. Musil.

Soudu povolujícímu exekuci přísluší právo přezkoumávat správnost exekučního titulu (výkazu nedoplatků) po stránce formální, zejména je-li vymáhané plnění již splatné. Příspěvek k §§ům 1. č. 13 a 7. ex. ř.

Československá republika zastoupená českou finanční prokuraturou v Praze zažádala za exekuci uhražovací nuceným zřízením práva zástavního podle vykonatelného výkazu nedoplatků súčtovacího oddělení berní správy H. v Praze ze dne 8. října 1924; v tomto výkazu byla jako nedoplatek označena dávka z majetku za rok 1924 až 1926 v úhrnné výši 413.970 Kč se 7% úrokem z prodlení do 8. X. 1924 ve výši 5.145 Kč.

Soud první stolice exekuci, jak byla navržena, povolil.

Ke stížnosti dlužníkově změnil soud II. stolice usnesení toto a zamítl návrh exekuční z těchto důvodů:

Výkaz nedoplatků tvoří sice platný titul exekuční ve smyslu § 1. č. 13 ex. ř., povinností soudu povolujícího však bylo zkoumati, zdali exekuční žádání obsahem tohoto exekučního titulu jest odůvodněno (§§ 7, 54, 88 ex. ř., § 94 č. 3 knih. zák.). A tu již z udání ve výkazu nedoplatků obsaženého, že jde o dávku z majetku za rok 1924 až 1926, je zřejmo, že nejde o pohledávku k placení dospělou, neboť podle ustanovení § 55 odst. 2. zák. ze dne 8. dubna 1920 č. 309 sb. z. a n. o dávce z majetku a dávce z přírůstku na majetku je 15% dávky té splatno 30 dní po doručení platebního rozkazu; zbytek pak v šesti pololetních lhůtách, z nichž první je splatna 4 měsíce po doručení platebního rozkazu.

Doložka, že tento výkaz nedoplatků je vykonatelný, je tedy ve zřejmém odporu s udáním, že jde o dávku z majetku za léta 1924—1926, že tedy jednotlivé splátky ve smyslu citov. zák. jsou dospělými v letech 1924 až 1926, které splátky v roce 1924 dospěly k placení, nedá se však z výkazu toho posouditi a poněvadž soud o povolení exekuce rozhoduje bez předchozího ústního jednání a bez slyšení stran (§§ 3, 55 ex. ř., § 526 c. ř. s., § 95 kn. z. a § 78 a 88 ex. ř.), nemůže tento výkaz býti podkladem pro povolení exekuce k vydobytí celé předepsané dávky, nýbrž mohlo na

základě něho žádáno býti jen o zajištění této dávky záznamem práva zástavního.

To strana vymáhající také později postřehla, zažádavši 6. prosince 1924 pod č. d. 28418 o vklad výmazu práva zástavního, na základě naříkaného povolení exekuce dobytého a současně za záznam práva zástavního pro tuto dávku z majetku, což také knihovně již provedeno jest.

Nejvyšší soud potvrdil toto rozhodnutí. Důvody:

Dovolacímu rekursu jest možno přisvědčiti pouze v tom, že soudu povolujícímu exekuci nepřísluší, aby přezkoumával správnost exekučního titulu, v tomto případě výkazu nedoplatek vyhotoveného súčtovacím oddělením berní správy II. P., po věcné stránce. Naproti tomu jest soud, jak stížnost sama uznává, nejen oprávněn, nýbrž i povinen přezkoumávati správnost exekučního titulu po stránce formální a nemůže povolit exekuci, jestliže z něho nelze bezpečně zjistiti všech podmínek nutných pro povolení exekuce podle § 7 ex. ř., jmenovitě tedy, že vymáhané plnění jest již splatné. Podle předloženého výkazu nedoplatek pozůstává dlužná částka z dávky z majetku za léta 1924—1926. čemuž nutno vzhledem k ustanovení zák. ze dne 8. dubna 1920 č. 309 Sb. z. a n., že dávka z majetku je sice dávkou jednorázovou, ale platí se ve lhůtách až do pěti let, rozuměti tak, že ve vykázané úhrnkové částce nedoplatek 413.970 Kč jsou zahrnuty nezaplacené lhůty za léta 1924, 1925 a 1926. Ačkoli lhůty za léta 1925 a 1926 nemohly býti v den 8. října 1924, kdy byl výkaz vyhotoven, ještě splatné, potvrzuje výkaz nedoplatek vykonatelnost, tedy i splatnost, celé vykázané úhrnkové částky a odporuje tak sám sobě. Pro tento vnitřní odpor je výkaz formálně vadný i jako exekuční titul podle § 1 č. 13 ex. ř., i jako vkladní listina podle §§ 26 a 27 knih. zák., nemohla tudíž býti na jeho základě povolena navrhovaná exekuce nuceným vkladem práva zástavního pro celou úhrnkovou částku ve výkazu uvedenou. Jelikož podle §§ 3 a 55 ex. ř. pak § 95 kn. zák. bylo předběžné vyřízení za účelem opravy vadného výkazu nepřípustné, nezbylo než návrh zamítnouti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 15. dubna 1925 čj. R I. 274/25.

Právo učitele náboženství pokárati žáka.

Dne 30. října 1923 stáli před školou v L. tři žáci a mluvili se žákem S., který na náboženství chodí. K hochům šel farář Š.,